

CESTA ZA ŠŤASTÍM

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna lúka. Žilo na nej veľa víl. Jedna z ich sa volala Lila. Bola to malá nezbedná víla.

Napriek tomu mala veľa kamarátok, lebo nebola zlá, ale iba nezbedná. Dve najlepšie z nich sa volali Konvalinka a Bublinka.

Raz, keď sa hrali pri jazere, uvideli ako tam čosi pláva. Bolo to také zvláštne, že hneď si založili priesvitné krídelká a leteli to vytiahnuť. Zistili, že je to zlatá rybka, ale žiaľ, už mŕtva.

Lila povedala: "To je škoda, prišli sme neskoro. Mohli sme si každá splniť jedno želanie."

"Áno, ale takto už budeme musieť ísť domov.", dodala Bublinka.

Ale Konvalinku napadlo: "Veď sme predsa víly. Čo keby sme si splnili želanie aj bez zlatej rybky? Vyberme sa do sveta!"

Lila aj Bublinka boli hneď za to. Už dávnejšie sa tu nudili a chceli skúsiť aj niečo iné.

Dali sa teda na krídla a leteli, leteli, až kým im nedošli sily. Zosadli na peknej lúke a o chvíľu k nim pricupitali škriatkovia. Lenže víly zakrátko zistili, že to neboli len takí obyčajní škriatkovia. Boli dosť zlí, každého pre nič za nič bili, preto sa naše kamarátky rozhodli hneď odísť.

No keďže sa na cestu vydali tak trochu bláznivo a nesledovali ani cestu, dalo im veľa práce, kým opäť našli svoju lúku s jazerom a s kamarátkami, ktoré ich predtým nudili.

Začali si vážiť to, čo majú a tešiť sa z toho, čo robia. No nie je to najväčším šťastím i pre človeka?

Vlaska Šipošová

VÍLA LESNÍČKA A ŠKRIATOK

Nakreslil Jurko Kyselica 1. B

Bola raz jedna malá dobrá víla. Volala sa Lesnička a bývala v dedine. Žila si spokojne, až kým sa do susedného domu neprisťahoval zlý škriatok Kynoba.

Víla ho veľmi dobre poznala. Robil ľuďom zle kade chodil. Aj tam kde bola Lesnička, robil zle. Už to presahovalo všetky medze. Nikomu sa to nepáčilo, a preto proti nemu poslala Lesnička svojich kamarátov – stromy.

V stromoch totiž, ako vieme od uja spisovateľa Daniela Heviera, žijú tiež škriatkovia. V jabloni Jablkáči, v orechu Orecháči, v slivke Slivkáči... Veď poznáte, ako musia usilovne pracovať, aby ovocie na ich stromoch dozrelo a bolo pekné i chutné zároveň. A ako sa tešia, keď si deti na ňom pochutnávajú, majú z neho zdravú farbu a sú veselí. A ako smútia, keď niekto ich ovocie nechce zjesť a nechá ho zhníť.

Tak si stromoškriatkovia pekne podali aj nepodareného Kynobu. Zapriahli ho do svojej práce. Spočiatku sa mu to nepáčilo, no keď videl ostatných, akú radosť majú z otáčania hrúšiek, sliviek, jabĺčok a iného ovocia k slniečku a aké je zábavné napíňanie ovocia vodou, ktorú potom premieňajú na sladkú šťavu, prestal aj on byť zlým škriatkom. So svojimi novými kamarátmi sa veselil a stváral šarty a už nikdy nikomu neublížoval.

Ľubka Jančová

O VÍLE KONVALINKY

Bola raz jedna víla a tá vám mala na krku odtlačok noža od zlej kráľovnej Divozeliny. Tá Konvalinku nemala rada, ba priam ju neznášala. Konvalinka mala totiž za kamarátku podmoorskú pannu s rybím chvostom namiesto nôh. Volala sa Bublinka. Bola veľmi pekná.

Ale Divozelina chcela, aby na celom svete rástli len samé buriny a najviac sa jej páčil jej menovec – Divozel. Preto chcela zničiť voňavú Konvalinku, ale tá sa nevzdávala a raz odišla z krajiny kde bývala. Odsťahovala sa do Francúzska, do svetového centra parfumérie. Tam sa vydala za pekného chlapca a do roka sa jej narodili dvojčatá, chlapec aj dievčatko. Pomenovala ich Ružička a Tulipánko.

Konvalinka chcela svoju už veľkú rodinu vziať do jej rodnej krajiny, ale od Bublinky vedela, že Divozelina poslala svojich škriatkov, aby zničili jej dom, vypálili ho, a tak sa nemala kam vrátiť. Chcela však vidieť aspoň svoju podmoorskú kamarátku, a tak sa s ňou dohodla, že príde k nej na návštevu. Škriatkovia od Divozeliny majú uši všade, to je o nich známe, lenže Konvalinka ani Bublinka to nevedeli. Nerušene si posielali poštu (vodnú a voňavú, o e-mailovej netušili a tá obáľková nebola pre ne príliš rozprávková). Dosť na tom, že neboli opatrní a Divozelina sa o ich plánoch čoskoro dozvedela.

Hneď na hraniciach dala Konvalinku i s rodinou zatknúť, uvrhla ich do väzenia a na bičovnici ju mali bičovať. Tak ako aj všetkých dobrých ľudí z krajiny. Divozelina sa chystala osobne svoju nepriateľku v žalári navštíviť, ale Bublinka medzitým našla čarovné zaklínadlo a pomohla Konvalinkinej rodine ujsť. Začarovali aj škriatkov, ktorí sa zrazu zmenili na škriatkov DOBRA. Tí potom svoju kráľovnú Divozelinu prevychovávali, ukazovali jej zrkadlo, aby sa videla, čo robí a aká je, až sa sama sebe zhnusila a rozhodla sa tiež polepšiť.

A nakoniec sa tuším aj skamarátila s Konvalinkou a jej deťom robila láskavú starú mamu. Veru, tak to bolo.

Katka Mikušová

Nakreslila Saška Šestáková 2. A

NEBEZPEČNÝ HAD

Bol
raz
jeden
had,
mal
najlepší
hlad.
Hlad
ho
trápil
každý
deň,
zjedol
v lese
starý
peň.
Zbadal
psa,
skrotil sa.

Oliverko Kuník, 2.A